

Színfukar álom

Két fej beszélget:

Az egyik a kezdet, a másik a vég.

Fiatalság, szőkeség, a legjobb szövetség.

Vagy a lányom homloka, tíz évesen.

Magam ellen lázadok:

Fejemet az asztal széléhez támasztom.

A kibontakozás a tavak elvehetetlen színe,

Étel az asztalon.

Kedvenc ásványom a pirit. Sápadt, arany kockáinak színétől az álom lelassul. Hajnali szél kísér. A munkaasztalon vészjósló tárgy: a bennem lévő kő hasonmása. Valódi tej-színkő. A csiszolt padlón festett ablaküveg reflexe, égi lámpa, tehénkolomp.

A Föld megvilágítatlan oldala teljes világ. Álomközi erőszak, oldal- és háthelyzet, sóhaj és tehetetlenség, nappali veszély. Egymást lökdössük. A hely, frissen nyírt legelői-vel csak egyszer vár. Milyen dús, milyen gazdag! A halántékom mögött filmvetítés, élet-zúgás. Mintha a melledre tennéd a kezed, a melled mellé. Szebb, mint egy ajándék. Ez a hely nem a Duna-delta, hanem a Rhone eredője. Az éjszaka mögött az Alpok mágneses ereje, távoli repülő hangja. (Pedig az egekből kitiltották a zajt.) Jobb lenne egyhuzamban átaludni az éjszakát. A sástól nem látszik a víz. Csak egy bicikliút van, oda-vissza ugyanaz. Látlak, amint sajtot kínálsz. Vigyázni kell, mert az ammónia szűrős szagától megszűnik az éjjel. Vajon a tehenek ebben az órában is legelnek? Vagy ott fekszenek az istállóban? Nem hitted, hogy egyedül is hazatalálok.

Vaség, rézföld. Fémbe rögzült örökség. A lélek fémdoboza. Külön, egyenként távo-zunk. De születni születhetünk társakkal egyszerre – ezek az ikrek. A fém túl nehéz ahhoz, hogy magunkkal vigyük. Semmit nem vihetünk magunkkal. Az utolsó pillanatban minden cáfolatot nyer, minden kapcsolat elszakad. A homokba dugom a kezem, hogy kígyó csípjén. A csuklómon két pont, két fog nyoma. Az álom miatt nincs körülötte elszíneződés. Jelentkezem a kórházi osztályon. Akkor látom, hogy a jegygyűrűm hiányzik.

Hallatlan vízbőség. Nincs a világon annyi búza, melyet a Thun-i malommal ne lehetne megőrölni. A vízilépcső közepe örvénylik, az örvény fakó, mint egy álom. Mintha a hegyről nézném. Innen már nem látszik *Ikarus zuhanása*¹. Ikarus épp lezuhant. Valaki mintha utána nyúlna. A pásztor Daedalust lesi, aki még a levegőben van. A nappali szépség nem tűr zuhanást. A teraszokkal együtt kanyargó szántóvetőt semmi nem zavarja meg munkájában. Éjszakáiról semmit se tudunk. Világít a görög nap, a tegnapi gleccser. A festmény színein látszik, hogy nem álomból valók. De a történet igen.

A vigiliám muskátlis ácsolat. A virrasztás hit. Félek a sötétség sodrásától. Lehet, hogy nincs visszatérés. Egyszer nem lesz. A virrasztás az örökléttel való incselkedés. Hegyen vagyok, de nem csúszom le. Az ágyat lehorgonyozták. Vajon a mi nyakunkról is leveszik a kolompot? A „hóvirág szobában” vagyok. A reggelizőasztalon ott áll a virágazonosító. A szívalakú hegylánc virágba öltözik. A házigazda szerint mormota vagyok, aki felméri a helyzetet. Óvatos és tart az emberektől, akik teheneiket a mézár-székre viszik.

Kis országunkban bekötött szemű ciklonok futkároznak. A levegő hamar felmelegszik, de még inkább a kedély. Harmadik napja tart az éjszakai vihar. A falban egymáshoz érnek a titkos vezetékek, szikrák csapnak ki, érezni a gyötrődést. A homlokom mögött feloldódik a rejtettség, átlátszó lesz a csont, a szél szabadon átjár. A medence felett esőtől csillog a télre szánt kék nejlontakaró. Az éj nem tudja, mi az, hogy kék, de a csillogás az övé. Az utcai lámpák nyugodtan viselik a szelet. *El Greco* felszabdálja az eget². Fel-

¹ Id. Peter Breughel: Táj Icarus zuhanásával, Musees Royaux des Beaux-Arts de Belgique, Brussels.

² El Greco: Laocoon, National Gallery of Art, Washington.

Keresztes Dóra grafikái

hősálai mögött szentség és kisülés. Öt dolog közül legalább hármat elfelejtek. Visszarahánok, telefonon hívlak, de épp a zuhany alatt állsz, a gőzben hozzád kiáltok.

Valahol temetnek. Egy nap kiesett a lapok közül. Törési felületem tiszta, akár a fág, körülöttem mégis haját találok. Rettenetes a hajnal, nincs levegő. Megállt a sivatag határán. A varjút most hallom. A varjúnak halfeje van. Rohanok a nappalba.

A találomra élém kerülő kagylók fekete szájként nyílnak és csukódnak, saját magukat ismételve. Tétova kis kagylók, ott maradnak, ahová a szél fújja őket. Szárazföldi, reggeli kagylók. Mindegyik kagyló egy szó. Beszédközpont nélkül. Le kell hajolni hozzá, mert embermagasságból semmi nem hallatszik. Fehér abroszra terítem a kék tengert. A völgy felett tavasz sütkérezik.

Eszter bája maradék titok e világból, mely összes titkát elvesztette. Gazdagság, minden egyszerre a nyitott tenyéren, az élet fonalai, patakok, fenyők, és az egész mellkas.

Gyalogtúra közben a szemüvegem egy fücsomó közepére esett. Mióta nem találok, a Leysin-i lejtők mormotái olvasni tanultak. Ugyancsak az agárvékony franciák, az aranylő öregek. A távoli hegykoszorú éle fogazott. A háztetőket megtölti a szeretet. Ettől szabályosabb a pulzus. A Föld elfordul a Naptól, a hídon kigyúlnak a lámpák, a tetőről lecsúszik a hó, a fák gyorsabban asszimilálnak, a kutyák láncban ugatnak. Gyerekek hangja visszhangzik a hullámzó dombokról. Az utolsó napon kerítés lesz a máglyám körül.

A rossz álom sima, akár a tőfelület. Akárhonnan nézem, mint a tükör. A rossz álomnak nincs hátsó arca. Ha mégis van, végtelen és ismeretlen. A rossz álom éneke, karaktere egyoldalú tükrözés. Mindig más, soha nem saját maga, de amit mond, igaz.

Hova készül az álom? Ezt soha nem tudjuk meg. „Mikor az ember éjjel ágyba bújjik, tiszta szívvel magára vállalja a mennyei királyság igáját és sietve zálogba adja néki (az Úrnak) a lelkét. Ezt úgy magyarázzák, hogy éjjel mindenki megízleli a halál ízét, mivel a halál fája a világ fölé borul. Az emberi lelkek előjönnek és felmásznak a fa lombjai közé, de mivel zálogban vannak, később épségben visszatérhetnek a helyükre.”³

Az álom repedezik, találomra hasad. Mozaik széle fényből van, akár a ruharedők, de mégsem átlátszó. Sion vára messziről integet. Mintha elmentem volna Rilke sírja mellett.

*Zsákutcába visz a sakálhangú szél.
Kabát nélkül, a villamossínek között.
Már rég nem vagyok sehol.
Hallgatok, a leheletemben ital.
Elolvadok, mint a kézbevett hópehely.
Nézők nélkül.*

(2007. szeptember 24.)

³ Zóhár (ragyogás), 22, Vaetchanan, Link: <https://www.kabbalah.com>